

Vilamicó

Som a la vigília de festa major
del pintoresc poble de Vilamicó.
Si els un no treballen, els altres tampoc;
si els uns badoquegen, els altres fan l'ós
passejant a l'ombra o al batent del sol.
I arriben els carros amb tot l'enrenou
de caixes i cordes, pals drets i pals torts,
i draps bruts de totes mides i colors,
amb altres «adornos» carregats de pols.

L'armatosta puja: l'envelat fa goig
de mirà i de veure com s'enfila airós
davant del «casino» dels quatre senyors
més rics i més savis de la població.
La mainada hi juga; fins els grandassots
hi entren, lluquen, baden, com qui veu visions,
i amb respecte miren els del «ronyó clos»:
els pares dels pobres de Vilamicó.

Si a Déu plau, bon dia, que farà bon sol,
demà s'ha de veure sarau dels millors:
a «duro» l'entrada, i l'obligació
de portar sabates tots els balladors.
Programa a la moda, com no es veu enlloc:
vals, americana, polka, rigodons,
llancersos, mazurka, xotis, cake-walk,
garrotín, machicha, boston i galop...
Llàstima que el mestre de Vilamicó
se'n dongui de menos i balli tot sol!

Ja són aquí els músics, trempats i xirois,
amb totes les armes de moure soroll.
Van a competència cornetí i fiscorn
respecte a qui bufa i espinga més fort.
En caure la tarda, no bé el sol es pon,
vinga la passada per la població,
motets i completes, *lletrilles* i goigs,
i grans serenates a casa el Rector,
a casa del Batlle, del Jutge i de tots
els que més figuren a Vilamicó.

Tot just l'alba apunta, que un seguit de trons
ressona per l'àmbit de la població.
Tritllen les campanes en alegres sons
fins que el sol esbomba llambregades d'or.
I al punt l'hora arriba de missa major,
a corrua feta surten els minyons
amb les noies maques com un pom de flors,
dret a la Parròquia de Vilamicó.
També allà acudeixen tots els grans senyors,
els mentors del poble, els més fins i bons,
quals virtuts i mèrits pondera tothom.

La xaranga sona: cornetí i fiscorn
en concurs artístic criden qui més pot.
De casa la vila surt un gran estol
de vailets cridaires i destorbadors.
La cobla refila tot d'una més fort...
Es l'hora solemne dels vilamicons!

Quin goig fa l'Alcalde, gras com un toixó,
amb les calces noves i amb jupa i tarot!
Amb quin garbo el Jutge, que el segueix de prop,
porta la mangala serrellada d'or!
Quin posat més digne tots els regidors
amb llurs xarpes verdes i abillats de nou!
També el Secretari mangonejador
que té lleis i articles per vendre a l'engròs,
llueix sa importància de brau filosof,
i el nunci, darrera del docte escamot,
clou la comitiva, magre, mut i moix.

Tornant de l'església, Jesús, quin borboll!
Quan el poble crida, raó o no raó,
cal donar-li sempre tot allò que vol.
Vinga contradansa, ballet, tírabou,
sardana per últim i... a la garba, nois,
que qui no la volta, amb cama i pit bons
i sang catalana, pot dir-se fill bort
de la mare terra que ens aguanta a tots!

Finides les balles, quin canvi, senyors!
El sol, que lluïa tan esplendorós,
s'amaga darrera les boires de plom.
Ronca el vent indòmit, brama el tro furiós,
Els llamps reparteixen olímpics fulgors
i a barrals la pluja tomba del cel fosc,
fins que la nit negra n'ha engolida prou.

L'envelat, per portes, tot malmès i xop;
renegant els músics com uns oriols
perquè els individus de la comissió
tracten de pagar-los amb bones raons.
L'amo de les fustes i altres enrenous
reclama que el paguin a crits i avalots,
i en nom dels déus jura que ho matarà tot
si el jutge no hi posa remei dintre poc.

Els dignes, amables i esplèndits senyors
que donen al poble de Vilamicó
virtuts, llum i ciència... per ara tots bons.

J. BAUCELLS I PRAT